

TÖRÖKBÁLINTI HARANGSZÓ

A Törökbálinti Római Katolikus Egyházközség heti hírei

2018. február 25 Nagyböjt 2. vasárnapja

„Utódaid által nyer áldást a föld minden népe, mivel hallgattál a szavamra!”

Egyházközségünk hírei

1. A hétköznapi szentmisék reggel 7 órakor kezdődnek, kivéve a csütörtöki napon, amikor reggel 6 órakor. A vasárnapi misék rendje: reggel ½ 8-kor, délelőtt 10 órakor és este 6 órakor.

2. Szerdán, este 6 órakor keresztúti ájtatosságot tartunk a templomban.

3. A héten első csütörtök lesz. Imádkozzunk papi és szerzetesi hivatásokért!

4. Első pénteken két szentmise lesz: reggel 7 órakor és este 7 órakor. A reggeli szentmise után keresztúti ájtatosságot tartunk.

5. Akik szeretnék elvégezni első péntekkel kapcsolatos szentgyónásukat, azok számára csütörtökön délután 5 órától este 9 óráig a plébánián, illetve pénteken reggel ½ 7-7 óráig a templomba biztosítunk gyónási lehetőséget.

6. Első szombaton kérjük a Boldogságos Szűz Mária közbenjárását a világ békéjéért!

7. Vasárnap délután ½ 5 órakor folytatódik a Szentségimádás Iskola a templomban.

8. Az Egyház parancsa értelmében egy évben egyszer, a húsvéti időben halálos bűn terhe alatt kötelező a szentgyónás és szentáldozás. A húsvéti idő hamvazószerdától Szentháromság vasárnapjáig tart. Végezzük el tehát szentgyónásunkat, szentáldozásunkat!

9. Nagyböjt péntekjein kötelező a hústól való megtartóztatás 14 éves kortól egészen a halálig, és azt nem válthatjuk át más önmehtagadásra, imára vagy jócselekedetre, mint az év többi péntekjén. Nagyböjt idején tartózkodjunk a zajos mulatságoktól.

10. Ma katolikus iskolák javára gyűjtünk. Kérjük kedves testvéreinket, hogy anyagi lehetőségeikhez mérten adományaikkal támogassák a katolikus oktatás és nevelés ügyét!

Â

Olvasmány a Teremtés könyvéből

(Ter 22, 1-2.9a.10-13.15-18)

Ezek után az események után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és így szólt hozzá: „Ábrahám, Ábrahám!” „Itt vagyok” – felelte. Akkor ezt mondta neki: „Vedd egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot, menj Morijs földjére, s ott mutasd be égőáldozatul azon a hegyen, amelyet majd megnevezek neked.” Mikor megérkeztek arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, Ábrahám megépítette az oltárt, rárakta a fát, megkötözte a fiát és az oltárra helyezte a fatetejére. Akkor Ábrahám kinyújtotta kezét, vette a kést, hogy feláldozza a fiát. De az Úr angyala rászólt az égből és azt mondta: „Ábrahám, Ábrahám!” „Itt vagyok” – felelte.

Az folytatta: „Ne nyújtsd ki kezedet a fiú felé és ne árts neki. Most már tudom, hogy féled az Istent és egyetlen fiadat sem tagadtad meg tőlem.” Amikor Ábrahám fölemelte szemét, látott egy kost, amely szarvánál fogva fennakadt a bozótban. Ábrahám odament, megfogta a kost, és feláldozta égőáldozatul a fia helyett. Azután az Úr angyala az égből másodszor is szólt Ábrahámhoz, és mondta: „Magamra esküszöm – ez az Úr szava –, hogy mivel ezt tetted és egyetlen fiadat sem tagadtad meg tőlem, gazdagon megáldalak. Utódaidat megsokasítom, mint az ég csillagait és mint a tengerpart fővényét, utódaid elfoglalják majd az ellenség kapuját. Utódaid által nyer áldást a föld minden népe, mivel hallgattál a szavamra.”

Szentlecke Szent Pál apostolnak a rómaiakhoz írt leveléből

(Róm 8,31b-34)

Mire következtethetünk ebből? Ha Isten velünk, ki ellenünk? Aki saját Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért áldozatul adta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent? Ki emel vádat Isten választottai ellen? Isten, aki a megigazulást adta? Ki ítél el? Krisztus Jézus, aki meghalt, sőt fel is támadt, és az Isten jobbán közbenjár értünk?

Evangélium Szent Márk könyvéből

(Mk 9,2-10)

Abban az időben Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, s csak velük fölment egy magas hegyre. Ott átváltozott előttük. Ruhája olyan ragyogó fehér lett, hogy a földön semmiféle ványoló nem képes így ruhát kifehéríteni. Egyszerre megjelent nekik Illés meg Mózes, és beszélgettek Jézussal. Péter így szólt Jézushoz: „Mester! Olyan jó itt lenni! Hadd verjünk három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.” Nem is tudta, mit mond, annyira meg voltak ijedve. Ekkor felhő ereszkedett alá, s árnyéka rájuk vetődött. A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!” Mire körülnéztek, senkit sem láttak a közelükben, csak Jézust. A hegyről lejövet megparancsolta nekik, hogy ne mondják el senkinek, amit láttak, amíg az Emberfia fel nem támad a halálból. A parancsot megtartották, de maguk közt megvitatták, hogy mit jelenthet: A halálból feltámad.

Mester! Jó nekünk itt lennünk

A mindennapi beszélgetések egyik gyakori témája: a betegség. Sokan valóságos mesterei a panaszos történeteknek. Elfelejtik a szép napokat, a fiatalkori örömeiket, az élet vidámságát és csak a rosszra emlékeznek. Nem hisznek a jövőben. Életük sötét, nincs benne semmi fény, semmi derű, csak jaj és baj.

Ma Urunk színeváltozásának történetéről hallunk. A történet azt a látszatot kelti, mintha Jézus elterelné figyelmünket az élet komoly valóságáról és valamiféle álomszerű világra irányítaná azt. Jézus éppen ellenkezőleg mindig tisztánlátásra tanította tanítványait. Azt akarta, hogy a

világban egyformán meglássák a világosságot és a sötétséget. Azon fáradozott, hogy megerősítse bennük a hitet a jó győzelmében. Kilátásba helyezte Isten országát, amelyben végül győzedelmeskedik a béke, s az öröm. Jézussal ez az ország a megvalósulás útjára lépett. Tanításában éppen az az örömhír és működése azt igazolja, hogy életünkben diadalmaskodik a jó, és győzelmet arat az emberi nyomorúságok fölött.

Mindenkinek van keresztje. Kisebb vagy nagyobb, de van. A bajok és szenvedések megszüntetésére sok intézkedés történik. A tudomány és technika óriási erőfeszítéseket tesz az emberi nyomorúságok kiküszöbölésére. Mégis vannak természeti csapások, gyógyíthatatlan betegségek, katasztrófák és nyomorúságos emberi sorsok. Sz szenvednek az ártatlanok. A mindennapok megpróbáltatásai elől az ember legnagyobb igyekezete ellenére sem menekülhet. A szerencsétlenség, a betegség és a halál állandóan sarka után leselkedik. A megpróbáltatások életünk botrányos velejárói.

A kereszténység sem tanít mást, mégis rendelkezik örömhírral. Életünk egyensúlya és boldogsága csak keresztthordozás árán biztosítható. Ez távolról sem jelenti azt, hogy a kereszténység az élet megpróbáltatásainak keresésére buzdítja az embert vagy örömét leli a szenvedésben. A keresztkeből van amúgy is elég.

Ez a keresztény tanítás Jézus tanítványainak sem akart sehogyan sem a fejébe menni. Szépen ír erről Márk evangélista, amikor rámutat Péter apostol tiltakozására a kereszt ellen. Péter irtózott és félt a keresztől. Félelme az egész keresztény közösség tükre. Mindannyian iszonyodunk a keresztől.

Péter és korának keresztény közösségei egy időben abban a tévhitben ringatták magukat, hogy Jézus közelében megszűnnek az emberi szenvedések, és megpróbáltatások nélkül nyerhetik el égi s földi boldogságukat. Csalódniuk kellett. Jézus Péterrel együtt kioktatta az egész keresztény közösséget: csak a szenvedések és a halál után lehet részünk a föltámadás dicsőségében (Mk 9, 31). Péter ezt nehezen volt képes elfogadni. Valósággal le akarta beszélni Jézust, mondjon le a szenvedések királyi útjáról. Féltrehívta és beszélni akart vele: hátha mégis csak van üdvösség szenvedések nélkül. Péter szabadkozása emberileg érthető. Miért ne küszöbölhetné ki Isten az emberek életéből a sok-sok keresztet? Talán nincs elég hatalma hozzá? Jézus mégis a kereszténység árulásának tekinti, ha valaki nem vállalja vele a keresztet. Talán ekkor hangzik el ajkáról a legkeményebb dorgáló szó: „Távozz tőlem, sátán” (Mk 9, 33).

Az evangéliumban Urunk színeváltozásának történetét hallottuk. Péternek Jézus közelében

gyönyörű élményben volt része. Ekkor ismét kitör belőle a hétköznapi szenvedésektől való menekülés vágya: maradandó sátrat akart verni a gyönyörűségben. Jézus oldalán mégis csakhamar le kellett szállnia a gyönyör magaslatáról.

Így van ezzel a mai ember is. Maradandóvá szeretne tenni minden boldog percet. Mégis azt kell tapasztalnia, hogy nincs maradandó öröm. A boldog perceket és pillanatokat hamar felváltják a szürke hétköznapiak. A szerencse sem állandó. Az elért magasságokból egy idő után mindenkinek le kell szállnia, és el kell indulnia Jézussal Jeruzsálem felé, a Kálvária útjára. Hitünknek a mindennapok tűzpróbájában kell megedződnie és életképessé válnia.

Urunk színeváltozásának történetében feltűnő, hogy Jézus apostolaival együtt megy le a boldogság hegyéről, és párbeszédben marad velük. Hitbeli meggyőződésünk kifejezése ez: Jézus a hétköznapi szenvedései közepette kapcsolatban és párbeszédben marad velünk. Útitársunk. Maga mondta: „Én veletek vagyok mindennap” a világ végezetéig, nemcsak vasár- és ünnepnap, amikor jól megy sorotok, az örömteli órákban és percekben, hanem a szenvedések idején is.

Urunk színeváltozásának története a keresztyének feszültséggel teli életére és helyzetére is rámutat. Csak homályosan és darabosan, csak a hit jeleiben ismerik fel és tapasztalják meg „az új élet feltámadását”. Átérik, hogy a világ beteljesedése még nincs itt, az várat magára.

Vigaszt merítenek abból, hogy Jézus egyházán keresztül mindvégig velük van, mindig hűséges és hathatós útitársuk. Az egyház igehirdetése, a szentségek és a szeretet által megtapasztalják, hogy Jézus a viharos és zord napok, a keresztekkel és megpróbáltatásokkal

A hét napjainak üzenetei:

Február 26

Hétfő

Dán 9,4b-10

Lk 6,36-38

Â

Köznep

Február 27

Kedd

Iz 1,10.16-20

Mt 23,1-12

Â

Köznep

Február 28

Szerda

Jer 18,18-20

Mt 20,17-28

Â

Köznep

Március 1.

Csütörtök

Jer 17,5-10

Lk 16,19-31

Â

Köznep

Március 2.

Péntek

Ter 37,3-4.12-13a.17b-28

Mt 21,33-43.45-46

Â

Köznep

Március 3.

Szombat

Mik 7,14-15.18-20

Lk 15,1-3.11-32

Â

Köznep

A Törökbálinti Harangszót szerkeszti: Turai István.

Plébániánk internet honlapjának címe: www.tbkat.hu

Plébániánk ügyeleti ideje: hétfőtől péntekig délután 16-18 óráig.